

Warszawa, 3 sierpnia 2018 r.

Krajowa Rada Sądownictwa
ul. Rakowiecka 30, 02-528 Warszawa

Wnoszący petycję:

Małgorzata Wrzolek-Romańczuk,
Romuald Szewczuk

BIURO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
WPLYNEŁO

Dnia 03. 08. 2018

Ilość zał. Symbol jednostki. 1

OSOBISZCIE

Petycja

z wnioskiem o podjęcie działań służących realizacji takich wartości wymagających szczególnej ochrony w imię dobra wspólnego jak: „niezależność sądów” i „niezawisłość sędziów” dla prawidłowej realizacji prawa obywateli do sądu oraz prawa do występowania ze skutecznymi środkami prawnymi, które [to działania] będą pozostawały w bezpośrednim związku z postępowaniem zainicjowanym wydaniem przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 maja 2018 r. obwieszczenia nr 127.1.2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym i ogłoszeniem tego obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym RP "Monitor Polski" w dniu 29 czerwca 2018 r. pod poz. 633,

w tym - na przykład - przez stwierdzenie przez Krajową Radę Sądownictwa w formie stosownej uchwały, że:

A) wydanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 maja 2018 r. obwieszczenia nr 127.1.2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym (ogłoszonego następnie w Dzienniku Urzędowym RP "Monitor Polski" w dniu 29 czerwca 2018 r. pod poz. 633) nastąpiło:

- a) z istotnym naruszeniem art. 144 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) z uwzględnieniem, jeżeli chodzi o liczbę wolnych stanowisk w nowotworzonych izbach Sądu Najwyższego w postaci Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Izby Dyscyplinarnej, danych zawartych w § 39 ust. 1 pkt 4 i pkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 29 marca 2018 r. – Regulamin Sądu Najwyższego (Dz. U. poz. 660, dalej: „Regulamin SN”) w sytuacji, gdy:
 - mający stanowić podstawę do wydania tego rozporządzenia art. 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm., dalej: „uSN”)

miał wejść w życie, zgodnie z art. 136 tej ustawy, po upływie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia, czyli z dniem 3 kwietnia 2018 r. *(brak oparcia rozporządzenia w wymaganej art. 92 ust. 1 Konstytucji RP delegacji ustawowej, czyli delegacji obowiązującej w dniu wydania rozporządzenia)*

- w dniu 29 marca 2018 r. nadal obowiązywał art. 23 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity w Dz.U. z 2016 r., poz. 1254), który zezwalał Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej na ustalanie, w drodze rozporządzenia, liczby stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym, w tym liczby Prezesów Sądu Najwyższego wyłącznie na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, a takim, aktualnym, wnioskiem Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 marca 2018 r. nie dysponował,
- w dniu 29 marca 2018 r. nadal obowiązywał art. 20 § 2 pkt 2 ww. ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym upoważniający Kolegium Sądu Najwyższego, a nie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, do podejmowania decyzji dotyczących wewnętrznej struktury organizacyjnej Sądu Najwyższego, w tym co do liczby stanowisk sędziowskich w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego, *(o czym świadczy także treść § 18 pkt 5 - obowiązującego do dnia 3 kwietnia 2018 r. – Regulaminu Sądu Najwyższego, ogłoszonego w formie załącznika do uchwały z dnia 1 grudnia 2003 r. Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego – Regulamin Sądu Najwyższego, opublikowanych w M.P. z 2003 r., Nr 57, poz. 898 ze zm.)*

c) bez uwzględnienia możliwej do ustalenia, w szczególności według stanu na dzień 24 maja 2018 r., liczby wolnych stanowisk w takich izbach Sądu Najwyższego jak: Izba Cywilna, Izba Karna, oraz Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w następstwie faktycznego:

- odstąpienia przez Prezydenta RP od procedury zasięgnięcia opinii Pierwszego Prezesa SN wymaganej treścią art. 31 § 1 uSN,
- skorzystania przez Prezydenta RP z możliwości odstąpienia od obowiązku uzyskania opinii wymaganej art. 31 § 1 uSN z mocy obowiązującego od dnia 9 maja 2018 r. art. 112a uSN,

czyli przy braku pewności – po stronie Prezydenta RP – co do rzeczywistych liczb wolnych stanowisk sędziowskich w każdej z trzech ww. izb Sądu Najwyższego, także wówczas, gdyby jednym z punktów odniesienia do ustalenia liczb wolnych stanowisk sędziowskich w każdej z tych izb miały być:

albo liczby wskazane w § 39 ust. 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 przedwcześnie wydanego Regulaminu SN,

albo liczby możliwe do ustalenia przy uwzględnieniu mogących nadal obowiązywać w dniu 24 maja 2018 r. – z mocy art. 129 pkt 1 uSN - rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym oraz liczby Prezesów (Dz.U. poz. 564)

oraz uwzględniającej treść tego rozporządzenia uchwały Kolegium Sądu Najwyższego wydanej z powołaniem się, między innymi, na art. 20 § 2 pkt 2 ww. ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym;

B) tak wadliwe (jak określone w pkt 1 powyżej) zainicjowanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej postępowania mogącego prowadzić do obsadzenia stanowisk sędziów Sądu Najwyższego przemawia za zaniechaniem przez Krajową Radę Sądownictwa dalszego udziału w postępowaniu wywołanym ogłoszeniem w Dzienniku Urzędowym RP "Monitor Polski" w dniu 29 czerwca 2018 r. pod poz. 633 obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. nr 127.1. 2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym;

C) Krajowa Rada Sądownictwa uznaje za właściwe:

- a) odstąpienie od rozpoznawania zgłoszeń osób zainteresowanych objęciem urzędów sędziów Sądu Najwyższego, które takie zgłoszenia przedstawiły Krajowej Radzie Sądownictwa w zaufaniu do zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. nr 127.1. 2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym, oraz
- b) poinformowanie o tym odstąpieniu, w szczególności, Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz każdej osoby, która dokonała takiego zgłoszenia

ze skutkiem w postaci faktycznego zaniechania przez Krajową Radę Sądownictwa dalszego uczestniczenia w postępowaniu zainicjowanym wydaniem i ogłoszeniem ww. obwieszczenia Prezydenta RP z 24 maja 2018 r. w połączeniu z oficjalnym powiadomieniem osób zainteresowanych o takim zaniechaniu i jego przyczynach

Działając w interesie publicznym, z powołaniem się, w szczególności, na art. 8 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako Ustawy Zasadniczej, odczytywane w połączeniu z Jej art. 7, art. 92 i art. 144 ust. 2, a także w powiązaniu z art. 2 ust. 1, ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3, art. 8 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (tekst jednolity: Dz.U z 2018 r., poz. 870; dalej „uP” lub „ustawa o petycjach”), jak również w powiązaniu z przepisami regulującymi przed i po 3 kwietnia 2018 r. możliwość określania liczby - ogółem - stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym, a także w poszczególnych izbach tego Sądu,

wnosimy:

- 1) petycję z żądaniem podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa działań różnej natury, w tym np. tego rodzaju jak wymienione w tytule niniejszej petycji, które pozwolą - w swej sumie - Krajowej Radzie Sądownictwa na zaniechanie rozpoznawania (zarówno pod względem

merytorycznym, jak i formalnym) zgłoszeń osób kandydujących na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego, jakie zostały przedstawione Krajowej Radzie Sądownictwa przez zainteresowanych z powołaniem się na obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. nr 127.1. 2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym (ogłoszone 29 czerwca 2018 r. w Dzienniku Urzędowym RP „Monitor Polski” pod poz. 633),

- 2) o stworzenie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej możliwości wyrażenia opinii dopuszczonej treścią art. 8 ust. 2 ustawy o petycjach co do zasadności głównego żądania niniejszej petycji (*czyli wyrażonej w pkt 1 bezpośrednio powyżej*) oraz argumentacji związanej z tym żądaniem,
- 3) o niezwłoczne zamieszczenie na stronie internetowej Krajowej Rady Sądownictwa:
 - a) odwzorowania cyfrowego (skanu) niniejszej petycji z podaniem naszych imion i nazwisk jako występujących z tą petycją, z pominięciem jednakże podanego w części wstępnej adresu dla doręczeń,
 - b) informacji o dacie otrzymania niniejszej petycji przez Krajową Radę Sądownictwa,
- 4) o niezwłoczne aktualizowanie na stronie internetowej Krajowej Rady Sądownictwa informacji odnoszących się do tej petycji, w tym przez przedstawiane danych dotyczących:
 - a) przebiegu postępowania nią zainicjowanego,
 - b) opinii, które mogą być - ewentualnie - zasiępane przez Krajową Radę Sądownictwa w związku z otrzymaniem niniejszej petycji,
 - c) przewidywanego terminu jej rozpoznania,
 - d) sposobu jej załatwienia.

Uzasadnienie żądań petycji

Krajowa Rada Sądownictwa, jako organ Państwa Polskiego, uczestniczący w procesie powoływania sędziów we wszystkich sądach w sposób gwarantowany treścią art. 179 Konstytucji RP, kierując się treścią art. 8 ust. 1 i ust. 2 Ustawy zasadniczej, a także jako organ stojący na straży niezależności sądów i niezawisłości sądów z mocy art. 186 ust. 1 Konstytucji RP, w ramach bezpośredniego stosowania Ustawy Zasadniczej ma prawo i obowiązek kontrolować prawidłowość zainicjowania przez organ uprawniony (*w tym wypadku przez Prezydenta RP z powołaniem się na art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym – Dz. U. z 2018 r. poz. 5 ze zm., dalej: „uSN”*) postępowania konkursowego mogącego prowadzić do obsadzenia stanowisk sędziowskich, które – w świetle oceny podmiotu inicjującego określone postępowanie – w danym momencie mogą uchodzić za wolne.

Powszechnie przyjmuje się, że jedną z zasadniczych przesłanek niezawisłości przyszłych sędziów, z założenia wyjściową przesłanką, jest zapewnienie osobom kandydującym na stanowiska sędziowskie uczestnictwa w takim postępowaniu co do którego legalności nikt, a zwłaszcza zwykły obserwator życia publicznego, nie powinien mieć najmniejszej wątpliwości.

Także z tego punktu widzenia należy dać wyraz przekonaniu, że:

Krajowa Rada Sądownictwa, uczestnicząc w postępowaniu mającym prowadzić do obsadzenia określonego stanowiska sędziowskiego, powinna mieć pewność, że:

- zostało ono właściwie utworzone, a jeżeli tak, że
- było ono rzeczywiście wolne w dniu wydania i ogłoszenia aktu inicjującego dane postępowanie konkursowe oraz że pozostaje ono nadal nieobsadzone w toku postępowania konkursowego.

Takiej pewności Krajowa Rada Sądownictwa - z założenia - mieć nie może, jeżeli chodzi o postępowanie zainicjowane wydaniem, z powołaniem się na art. 31 § 1 uSN, przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej obwieszczenia z dnia 24 maja 2018 r. nr 127.1. 2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym oraz ogłoszeniem tego obwieszczenia 29 czerwca 2018 r. w Dzienniku Urzędowym RP „Monitor Polski” pod poz. 633.

Trudno nie stwierdzić bowiem, że wydanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 maja 2018 r. ww. obwieszczenia nr 127.1.2018 nastąpiło:

- 1) z istotnym naruszeniem art. 144 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, *(z przyczyn szerzej podanych poniżej)*,
- 2) z uwzględnieniem, jeżeli chodzi o liczbę wolnych stanowisk w nowotworzonych izbach Sądu Najwyższego w postaci Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Izby Dyscyplinarnej, danych zawartych w § 39 ust. 1 pkt 4 i pkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 29 marca 2018 r. – Regulamin Sądu Najwyższego (Dz. U. poz. 660, dalej: „Regulamin SN”) w sytuacji, gdy:
 - mający stanowić podstawę do wydania tego rozporządzenia art. 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm., dalej: „uSN”) miał wejść w życie, zgodnie z art. 136 tej ustawy, po upływie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia, czyli z dniem 3 kwietnia 2018 r. *(brak oparcia rozporządzenia w wymaganej art. 92 ust. 1 Konstytucji RP delegacji ustawowej, czyli delegacji obowiązującej w dniu wydania rozporządzenia)*
 - w dniu 29 marca 2018 r. nadal obowiązywał art. 23 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity w Dz.U. z 2016 r., poz. 1254), który zezwalał Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej na ustalanie, w drodze rozporządzenia, liczby stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym, w tym liczby Prezesów Sądu Najwyższego wyłącznie na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, a takim wnioskiem Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 marca 2018 r. nie dysponował,
 - w dniu 29 marca 2018 r. nadal obowiązywał art. 20 § 2 pkt 2 ww. ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym upoważniający Kolegium Sądu Najwyższego, a nie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, do podejmowania decyzji dotyczących wewnętrznej struktury organizacyjnej Sądu Najwyższego, w tym co do liczby stanowisk sędziowskich w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego, *(o czym świadczy także treść § 18 pkt 5 - obowiązującego do dnia 3 kwietnia 2018 r. – Regulaminu*

Sądu Najwyższego, ogłoszonego w formie załącznika do uchwały z dnia 1 grudnia 2003 r. Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego – Regulamin Sądu Najwyższego, opublikowanych w M.P. z 2003 r., Nr 57, poz. 898 ze zm.),

3) bez uwzględnienia możliwej do ustalenia, w szczególności według stanu na dzień 24 maja 2018 r., liczby wolnych stanowisk w takich izbach Sądu Najwyższego jak: Izba Cywilna, Izba Karna, oraz Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w następstwie faktycznego:

- odstąpienia przez Prezydenta RP od procedury zasięgnięcia opinii od Pierwszego Prezesa SN wymaganej treścią art. 31 § 1 uSN,
- skorzystania przez Prezydenta RP z możliwości odstąpienia od obowiązku uzyskania opinii wymaganej art. 31 § 1 uSN z mocy obowiązującego od dnia 9 maja 2018 r. art. 112a uSN,

czyli przy braku pewności – po stronie Prezydenta RP – co do rzeczywistych liczb wolnych stanowisk sędziowskich w każdej z trzech ww. izb Sądu Najwyższego, także wówczas, gdyby jednym z punktów odniesienia do ustalenia liczb wolnych stanowisk sędziowskich w tych izbach miały być:

albo liczby wskazane w § 39 ust. 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 przedwcześnie wydanego Regulaminu SN,

albo liczby możliwe do ustalenia przy uwzględnieniu mogących nadal obowiązywać w dniu 24 maja 2018 r. – z mocy art. 129 pkt 1 uSN - rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym oraz liczby Prezesów (Dz.U. poz. 564) oraz uwzględniającej treść tego rozporządzenia uchwały Kolegium Sądu Najwyższego wydanej z powołaniem się, między innymi, na art. 20 § 2 pkt 2 ww. ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym.

Uzasadnienie wadliwości czynności Prezydenta RP polegającej na wydaniu w dniu 24 maja 2018 r. obwieszczenia z powołaniem się na art. 31 § 1 uSN, czyli czynności mającej prowadzić do zainicjowania postępowania służącego obsadzeniu określonej liczby stanowisk sędziów Sądu Najwyższego – w świetle art. 144 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 Konstytucji RP (*dalej również: „Konstytucja” lub „Ustawa Zasadnicza”*)

Zgodnie z art. 144 ust. 1 Konstytucji Prezydent Rzeczypospolitej, realizuje swoje konstytucyjne i ustawowe kompetencje przez wydawanie „**aktów urzędowych**”. Ustawa Zasadnicza nie zawiera własnej definicji określenia: „*akty urzędowe Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej*”. Tym niemniej za racjonalne należy uznać założenie, że powyższe określenie obejmuje, co najmniej, te czynności Prezydenta, które przyjmują kształt wyniku podlegającego ogłoszeniu w jednym z dzienników urzędowych Rzeczypospolitej Polskiej, czyli w Dzienniku Ustaw lub w Monitorze Polskim (*por. ustawa z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów*

prawnych – tekst jednolity w Dz. U. z 2017 r., poz. 1523 ze zm.). W piśmiennictwie przyjmuje się powszechnie szerokie rozumienie tej kategorii pojęciowej, obejmujące wszystkie działania Prezydenta podejmowane w ramach przysługujących Mu konstytucyjnych i ustawowych kompetencji (por. B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej, Komentarz*, Warszawa 2009, s. 686 i n. oraz cytowane tam piśmiennictwo; R. Balicki, *Komentarz do art. 144 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, stan prawny: 2014.09.15, LEX).

Co do zasady Prezydent podejmuje działania w formach określonych w art. 92 i art. 93 w związku z art. 142 ust. 1 Konstytucji oraz w związku z art. 234 ust. 1 i 2 i art. 228 ust. 3-5 Konstytucji, czyli wydaje rozporządzenia z mocą ustawy, rozporządzenia i zarządzenia oraz postanowienia w zakresie realizacji pozostałych swoich kompetencji, w tym zwłaszcza akty o charakterze indywidualnym (art. 142 ust. 2 Konstytucji). W niektórych sytuacjach „akty urzędowe” Prezydenta nie przybierają żadnej z ww. form. Stanowią jednak desygnat pojęcia „*akt urzędowy Prezydenta*”, jeżeli są wyrazem realizacji przez Niego normy kompetencyjnej wyrażonej w Konstytucji lub ustawie (por. A. Frankiewicz, *Kontrasygnata aktów urzędowych Prezydenta RP*, Kraków 2004, s. 100).

Przepisy Konstytucji regulujące zakres przedmiotowy kompetencji Prezydenta przewidują:

- obowiązywanie **zasady ogólnej**, zgodnie z którą akty urzędowe Prezydenta wymagają dla swojej ważności (doniosłości i skuteczności prawnej) podpisu Prezesa Rady Ministrów, który przez podpisanie aktu ponosi odpowiedzialność przed Sejmem (wymaganie kontrasygnaty – współpodpisu, art. 144 ust. 2 Konstytucji);

- **zamknięty katalog** (trzydziestu) czynności wykonywanych samodzielnie przez Prezydenta, niewymagających kontrasygnaty ze strony Premiera (tzw. prerogatywy Prezydenta, art. 144 ust. 3 Konstytucji).

Analizowane unormowania przemawiają za ustaleniem, że:

1. **Udzielenie przez Prezesa Rady Ministrów kontrasygnaty aktowi urzędowemu Prezydenta RP** jest warunkiem *sine qua non* nie tyle ważności takiego aktu, ale w istocie **warunkiem jego zaistnienia w obrocie prawnym**; złożenie kontrasygnaty (*złożenie przez Premiera własnego podpisu obok podpisu Prezydenta pod Jego aktem*) może prowadzić do konsekwencji w postaci odpowiedzialności politycznej Prezesa Rady Ministrów przed Sejmem za akt Prezydenta, który sam nie ponosi odpowiedzialności parlamentarnej (por. R. Balicki, op. cit.);
2. Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, znajdującym uzasadnienie przede wszystkim w treści art. 7 w zw. z art. 2 Konstytucji, (*czyli w wyrażonych w tych przepisach zasadach legalizmu i demokratycznego państwa prawnego*), przepisy określające prerogatywy Prezydenta, czyli utożsamiane z wymienionymi enumeratywnie w art. 144 ust. 3 Konstytucji, należy odczytywać w sposób ścisły (*zawężający*), co czyni niedopuszczalnym odwoływanie się do analogii, zarówno przy stanowieniu, jak i stosowaniu przepisów regulujących kompetencje Prezydenta RP, w tym na zasadzie „dalszego ciągu” aktu zwolnionego z kontrasygnaty. Wynika z tego, że kompetencje Prezydenta RP do samodzielnego działania (*nie połączone z obowiązkiem uzyskania kontrasygnaty ze strony Premiera*) muszą mieć wyraźną

podstawę w przepisie prawa [por. pkt 6. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 22 lutego 2006 r. K 4/06, OTK-A 2006, nr 2, poz. 24; M. Ziółkowski, *Prerogatywa Prezydenta RP do powoływania sędziów (uwagi do art. 144 ust. 3 pkt 7 i art. 179 Konstytucji)*, Przegląd Sejmowy 2013, nr 1, s. 68 i n., 71].

W powyższym kontekście, na tle ww. obwieszczenia Prezydenta RP nr 127.1.2018, zasadne stają się następujące stwierdzenia:

1. Nie budzi najmniejszej wątpliwości, że wydanie tego obwieszczenia miało - w założeniu - stanowić wyraz podjęcia przez Prezydenta RP konkretnego aktu urzędowego z powołaniem się na wyraźną podstawę prawną w art. 31 § 1 uSN, zgodnie z którą Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, po zasięgnięciu opinii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (*poza okresem wskazanym w art. 112a uSN*), obwieszcza w Dzienniku Urzędowym RP "Monitor Polski" liczbę wolnych stanowisk sędziego przewidzianych do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego.
2. Wydanie przez Prezydenta RP obwieszczenia przewidzianego w art. 31 § 1 uSN nie jest przejawem realizacji żadnej z Jego prerogatyw, czyli kompetencji określonych enumeratywnie (*w formie zamkniętego katalogu*) w art. 144 ust. 3 Konstytucji. W przepisie tym (*w punkcie 17*) mowa jest wprawdzie o niezależnej od uprawnień Prezesa Rady Ministrów kompetencji Prezydenta do **powoływania sędziów**, ale, zgodnie z przedstawionymi powyżej zasadami wykładni, przepisu tego nie wolno interpretować ani rozszerzająco, ani w oderwaniu od treści art. 179 Konstytucji RP, w którym wyraźnie stanowi się, że powołanie przez Prezydenta danej osoby na stanowisko sędziowskie może nastąpić wyłącznie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, a zatem, że **czynność powołania (*samo powołanie*) na stanowisko sędziego jest czynnością odrębną, a zarazem późniejszą w stosunku do czynności Krajowej Rady Sądownictwa w postaci wystąpienia z wnioskiem o powołanie danej osoby na stanowisko sędziowskie, co oznacza również, że czynności powoływania sędziów, o których mowa w art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, *tym bardziej*, nie mogą być utożsamiane z całością postępowań mogących prowadzić do obsady poszczególnych stanowisk sędziowskich. Poza dyskusją jest również, że:**
 - a) Krajowej Radzie Sądownictwa nie wolno wystąpić z wnioskiem wymaganym treścią art. 179 Konstytucji poza postępowaniem zainicjowanym prawidłowym wydaniem i ogłoszeniem obwieszczenia o wolnym stanowisku lub o wolnych stanowiskach sędziowskich w określonym sądzie lub w określonych sądach,
 - b) art. 31 § 1 uSN ma zastosowanie jedynie przy inicjowaniu postępowań mogących prowadzić do obsady stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym oraz w Naczelnym Sądzie Administracyjnym (*w tym drugim wypadku w związku z odesłaniem zawartym w art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych – tekst jednolity w Dz. U. z 2017 r., poz. 2188 ze zm., dalej: „uPUSA”*),

c) zgodnie z art. 20a § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity w Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.), mającym także odpowiednie zastosowanie przy inicjowaniu postępowań mogących prowadzić do obsady stanowisk sędziowskich w wojewódzkich sądach administracyjnych (*tu: w związku z odesłaniem zawartym w art. 29 § 1 uPUSA*), a także w sądach wojskowych (*tu: w związku z odesłaniem zawartym w art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych – tekst jednolity w Dz. U. z 2017 r., poz. 2243 ze zm.*) o **wolnych stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, w wojewódzkich sądach administracyjnych oraz w sądach wojskowych obwieszcza Minister Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym RP "Monitor Polski"**.

Podsumowując ten fragment uzasadnienia niniejszej petycji należy wyraźnie stwierdzić, że istniejące unormowania Ustawy Zasadniczej, ustaw zwykłych, a także powszechnie szanowane reguły wykładni prawa, nakazują ustalenie, że **częścią kompetencji Prezydenta RP do powoływania sędziów, w znaczeniu o którym o tej kompetencji jest mowa zarówno w art. 144 ust. 3 pkt 17, jak i w art. 179 Konstytucji, nie jest wydawanie obwieszczeń o wolnych stanowiskach sędziowskich, których [to obwieszczeń] ogłoszenie w Dz. Urz. RP „Monitor Polski” ma służyć zainicjowaniu konkretnych postępowań mogących prowadzić do obsady (uznawanych przez autora obwieszczenia za wolne) stanowisk sędziowskich.**

Należy przy tym odnotować, że w piśmiennictwie spotykane są nawet tak restrykcyjne interpretacje przepisów regulujących kompetencje Prezydenta RP, które czynią niedopuszczalną ewentualną odmowę - ze strony Prezydenta - powołania na stanowisko sędziego kandydata wskazanego w sposób przewidziany w art. 179 Konstytucji [por. M. Ziółkowski, op. cit., s. 66 i n., 76]. Także w tym kontekście należy wykluczyć możliwość podejmowania przez Prezydenta RP - bez kontrasygnaty Premiera - wszelkich innych aktów urzędowych, bądź inicjujących postępowania, bądź w toku postępowań mogących prowadzić do obsady wolnego stanowiska sędziowskiego, które nie wyrażają się bezpośrednio w samej czynności „powołania sędziego”.

Czynność Prezydenta RP, która - dla swej ważności - wymaga kontrasygnaty ze strony Prezesa Rady Ministrów, a która takiej kontrasygnaty nie otrzymała („z taką kontrasygnatą się nie spotkała”), a została przez Prezydenta RP uzewnętrzniona, może i powinna być oceniana jako tzw. „nieakt” w takim znaczeniu i z takimi konsekwencjami, o których mowa np. w artykule S. Gajewskiego i A. Jakubowskiego, pt. *Nieakt w prawie administracyjnym*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego (ZNSA), rok IX nr 6 (51)2013” s. 73 i n.

3. W konsekwencji, w aspekcie formalnym, należy uznać, że wydanie i ogłoszenie ww. obwieszczenia Prezydenta RP nr 127.1.2018 nie stanowiło skutecznego prawnie zainicjowania postępowania mającego prowadzić do obsadzenia określonych w tym obwieszczeniu stanowisk sędziowskich. „Źródłem” tego postępowania nie był bowiem akt podpisany zarówno przez Prezydenta RP jak i przez Prezesa Rady Ministrów, lecz tzw. „nieakt”, nieco odmiennie definiowany w różnych

tradycjach prawnych i w piśmiennictwie, w tym także jako „nienakierowane na wywołanie jakichkolwiek skutków prawnych **zjawisko faktyczne, którego w istocie nie można przypisać organowi władzy publicznej, a które - jednocześnie - stwarza w sferze zewnętrznej pozór istnienia aktu takiego organu**” (parafrazując jedno z końcowych stwierdzeń S. Gajewskiego i A. Jakubowskiego, op. cit., s. 84)

Podsumowując, wyrażamy przekonanie, że Krajowa Rada Sądownictwa, także w wypadku podzielenia choćby części przedstawionych powyżej zarzutów wskazujących na doniosłą wadliwość:

A. nie tylko samej czynności przejawiającej się w wydaniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 maja 2018 r. obwieszczenia nr 127.1.2018 o wolnych stanowiskach w Sądzie Najwyższym (ogłoszonego następnie w *Dzienniku Urzędowym RP "Monitor Polski"* w dniu 29 czerwca 2018 r. pod poz. 633), ale również:

B. innych, wcześniejszych działań Najwyższego Przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej, w jakich ta czynność mogłaby poszukiwać materialnego oparcia (tu: *poważne zastrzeżenia co do prawidłowości wskazania samej liczby wolnych stanowisk w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego*)

powinna uwzględnić niniejszą petycję - docelowo - przez faktyczną odmowę dalszego uczestniczenia w postępowaniu zainicjowanym wydaniem i ogłoszeniem ww. obwieszczenia nr 127.1.2018 w połączeniu z wyraźnym powiadomieniem o takiej odmowie, co najmniej, Prezydenta RP oraz osób, które, z powołaniem się na to obwieszczenie, zgłosiły swoje kandydatury na stanowiska sędziowskie w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego.

W powyższym kontekście za usprawiedliwione nadzwyczajnymi okolicznościami należy uznać także oczekiwanie wyrażone w punkcie 2 wniosków głównych niniejszej petycji, by KRS przed końcowym odniesieniem się do zasadniczego, oznaczonego numerem 1, żądania tej petycji stworzyła Prezydentowi RP możliwość wyrażenia opinii dopuszczonej treścią art. 8 ust. 2 uP co do zasadności tego żądania oraz związanej z nim argumentacji.

Wnioski główne, oznaczone numerami 3 i 4, ze względu na swój formalny charakter, a także ze względu na bezpośrednie oparcie w przepisach przywołanych w podstawie prawnej niniejszej petycji, nie wymagają bliższego uzasadnienia.

Kończąc informujemy również, że egzemplarze niniejszej petycji zostają przez nas przedstawione do wiadomości Panu dr Adamowi Bodnarowi – Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Panu Sędziemu Michałowi Laskowskiemu jako Rzecznikowi Prasowemu Sądu Najwyższego, w tym drugim wypadku, z intencją dalszego jej udostępnienia w sposób uznany przez Niego za właściwy.

